

Loyola de Palacion komission puolesta antama vastaus*(25. toukokuuta 2000)*

Komission aloitteesta kokoontunut Start-toimintaryhmä sai 1994 päätökseen työn, jonka tavoitteena oli määritellä toimenpiteet Euroopan laajuisen liikenneverkon (TEN) riittävän yhteentoimivuus- ja palvelutason saavuttamiseksi. Tässä yhteydessä ryhmä antoi liikennemerkkien yhdenmukaistamista koskevia suosituksia.

Neuvostossa Ranskan puheenjohtajakaudella vuoden 1995 alkupuoliskolla pidetyt neuvottelut osoittivat, että neuvosto ei pidä ensisijaisena tärkeänä kyseisiä ehdotuksia eikä muitakaan vastaavia tai täydentäviä liikennemerkkien yhdenmukaistamista koskevia toimenpiteitä.

Komissio aikoo kuitenkin tarkastella asiaa uudestaan valmistellessaan kertomusta Euroopan laajuisen liikenneverkon (T-TEN) suuntaviivojen tarkistamisesta. Kertomus toimitetaan parlamentille ja neuvostolle tämän kesän aikana.

Komissio antoi 1988 ehdotuksen direktiivistä ⁽¹⁾ raskaiden hyötyajoneuvojen enimmäisnopeuden yhdenmukaistamiseksi Euroopassa. Ehdotusta ei hyväksytty, koska jäsenvaltioiden oli mahdotonta päästä yksimielisyteen yhdenmukaistettavista raja-arvoista ja niiden teiden luokittelusta, joilla yleisrajoituksia sovelletaan. Jotkut jäsenvaltiot vetosivat myös toissijaisuusperiaatteeseen.

Helmikuun 10. päivänä 1992 annettiin neuvoston direktiivi 92/6/ETY tiettyjen moottoriajoneuvoluokkien nopeudenrajoittimien asentamisesta ja käytöstä yhteisössä ⁽²⁾. Direktiivi koskee 12 tonnia painavampia raskaita tavarankuljetusajoneuvoja ja 10 tonnia painavampia linja-autoja, ja se tarjoaa vaihtoehtoisen ratkaisun ottaa käytäntöön raskaiden tavarankuljetusajoneuvojen yhdenmukaiset nopeusrajoitukset Euroopassa.

Tieturvallisuudesta 17. maaliskuuta 2000 annetussa tiedonannossa ⁽³⁾ komissio ilmoitti pitävänsä tärkeänä direktiivin laajentamista koskemaan kevyitä hyötyajoneuvoja.

Tämän vuoksi komissio aikoo voimassaolevien menettelyjen mukaisesti peruuttaa aikaisemman ehdotuksen nopeusrajoitusten yhdenmukaistamisesta. Komissio ei aio lähiaikoina tehdä aiheesta uutta ehdotusta.

⁽¹⁾ EYVL C 33, 9.2.1989.

⁽²⁾ EYVL L 57, 2.3.1992.

⁽³⁾ KOM(2000) 125 lopullinen.

(2001/C 53 E/036)

KIRJALLINEN KYSYMYS E-0858/00**esittäjä(t): Carles-Alfred Gasòliba i Böhm (ELDR) komissiolle***(22. maaliskuuta 2000)*

Aihe: Tavaramerkkiä koskeva riita

Euroopan komissio harkitsee parhaillaan, pyytääkö se Maailman kauppajärjestöä (WTO) asettamaan paneelin ratkaisemaan mahdollista riitaa Yhdysvaltain ja Euroopan unionin välillä. Kiista liittyy Yhdysvaltojen vuonna 1998 säätämän Omnibus Appropriation Actin 211 §:ään.

Tosiasiaa tämä hanke liittyy riita-asiaan, jonka kohteena on "Havana Club" -merkin käyttö. Tämän riidan toisena osapuolena on yhtiö, josta eräs ranskalainen yhtymä omistaa 50 % ja Kuuban hallitus toiset 50 %, ja toisena osapuolena yhtiö, joka puolustaa oikeuttaan kyseisen tavaramerkin käyttöön.

Miten on perusteltavissa, että komissio puuttuu pääosiltaan yksityiseen riita-asiaan?

Voidaanko katsoa, että jos komissio pyytää paneelin asettamista, se haluaa tukea Kuuban nykyistä hallitusta?

Onko komissio ottanut huomioon, että Kuuban hallitus käyttää pakkolunastettua omaisuutta ja oikeuksia maksamatta näistä asianmukaista korvausta, jota oikeusvaltioissa edellytettäisiin?

Pascal Lamyn komission puolesta antama vastaus

(19. huhtikuuta 2000)

Nykyinen riita Maailman kauppajärjestössä (WTO:ssa) koskee Yhdysvaltain vuoden 1998 Omnibus Appropriations-lain 211 pykälää, missä yhteisön ja sen jäsenvaltioiden kannan mukaan WTO:ssa tehtyä sopimusta teollis- ja tekijänoikeuksien kauppaan liittyvistä näkökulmista (TRIPS-sopimus). Komission pääasiallinen tavoite on, että Yhdysvallat asianmukaisesti panee täytäntöön ja soveltaa WTO:ssa tehtyä TRIPS-sopimusta, sillä muutoin 211 pykälä voi mahdollisesti vaikuttaa kaikkiin Kuuban kanssa kauppaa käyviin eurooppalaisiin yrityksiin. On sekä yhteisön että jäsenvaltioiden edun mukaista varmistaa, että kaikki WTO:n jäsenet noudattavat TRIPS-sopimuksen määräyksiä.

WTO:ssa käynnissä oleva riita-asia ei koske kysymystä siitä, onko ulkomailla pakkolunastettu omaisuus tunnustettava muissa valtioissa. Itse asiassa 211 pykälässä säädetään niistä amerikkalaisista tuotemerkeistä, joita Kuuban hallitus ei pakkolunastanut tai ei voinut pakkolunastaa. Ne yksityishenkilöt ja yritykset, joiden omaisuuden Kuuban hallitus pakkolunasti, säilyttivät omistusoikeutensa Kuuban ulkopuolella. Erityisesti heidän oikeutensa Yhdysvalloissa rekisteröityihin tavaramerkkeihin pysyi muuttumattomana Kuuban valankumouksesta huolimatta.

Riita WTO:ssa koskee lähinnä sellaisten tavaramerkkien kohtelua Yhdysvalloissa, jotka ovat täysin tai osittain samanlaisia kuin ne tavaramerkit, jotka aiemmin kuuluivat kuubalaisille, mutta joita Yhdysvaltain viranomaiset eivät ole uudistaneet. Tästä johtuen, ja Kuuban hallituksen suorittamasta omaisuuden pakkolunastuksesta riippumatta, kyseiset tavaramerkit tulivat julkisiksi eivätkä enää kuuluneet kuubalaisille omistajilleen, mistä esimerkkinä arvoisan parlamentin jäsenen mainitsema "Havana Club" -tavaramerkki. Uudet haltijat voivat rekisteröidä, uusia ja saattaa voimaan kyseisiä tavaramerkkejä Yhdysvalloissa, mutta vain tietyin ehdoin. Kyseiset ehdot luetellaan Yhdysvaltain Omnibus Appropriations-lain 211 pykälässä, jonka Yhdysvallat antoi lähes 40 vuotta Kuuban vallankumouksen jälkeen.

(2001/C 53 E/037)

KIRJALLINEN KYSYMYS E-0865/00

esittäjä(t): W.G. van Velzen (PPE-DE) komissiolle

(22. maaliskuuta 2000)

Aihe: Sähködirektiivin täytäntöönpano

Sähködirektiivin 96/92/EY⁽¹⁾ 4 luvussa säädetään siirtoverkon käytöstä. 7 artiklan 5 kohdassa ja 7 artiklan 6 kohdassa säädetään seuraavasti: "Verkko-operaattori ei saa harjoittaa syrjintää verkon käyttäjien tai käyttäjäryhmien välillä eikä varsinkaan omien tytäryhtiöidensä tai osakkeenomistajiensa eduksi. Jollei siirtoverkko vielä ole riippumaton sähköntuotanto- ja jakelutoiminnoista, verkko-operaattorin on oltava riippumaton ainakin johtotasolla muusta siirtoverkkoon liittymättömästä toiminnasta". Lisäksi todetaan 9 artiklassa: "Siirtoverkon operaattorin on säilytettävä liiketoiminnan harjoittamisen yhteydessä saatujen, kaupallisesti arkaluonteisten tietojen luottamuksellisuus".

Euroopan komission, jäsenvaltioiden ja jakeluverkkojen operaattoreiden (Transmission System Operator, TSO) välillä tehtyjen sopimusten menestyksellistä toteuttamista ajatellen, voiko komissio vastata seuraaviin kysymyksiin:

1. Voiko Euroopan komissio laatia selvityksen menetelmistä, joilla siirtoverkkojen operaattoreiden riippumattomuus kussakin jäsenvaltiossa on turvattu?
2. Jos ilmenee, että yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa on siirtoverkkojen operaattoreita, jotka ovat joko fyysisesti tai juridisesti tai molemmissa merkityksissä yhä riippuvaisia emoyhtiöstä, onko komissio valmis antamaan kansallisille valvontaviranomaisille mahdollisimman pian ohjeita, joiden tarkoituksena on varmistaa siirtoverkon operaattoreiden tosiasiallinen ja lainmukainen riippumattomuus emoyhtiöstään?